

Fakti lietā Bērziņš pret Latviju

1999. gada 25. oktobrī tika ierosināts kriminālprocess par dienesta stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu. Laikā no 1999. gada 25. oktobra līdz 15. decembrim iesniedzējam tika piemērots drošības līdzeklis apcietinājums, vēlāk – policijas uzraudzība. 2001. gada 21. decembrī pirmstiesas izmeklēšana tika pabeigta, un lieta tika nosūtīta Ludzas rajona tiesai.

2011. gada 24. novembrī pirmās instances tiesa atzina iesniedzēju par vainīgu Krimināllikuma 318. panta otrajā daļā (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2005. gada 1. janvārim) paredzētā nozieguma izdarīšanā. Atsaucoties uz Kriminālprocesa likuma 14. pantu (*Tiesības uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā*), Ludzas rajona tiesa konstatēja, ka iesniedzēja tiesības uz lietas savlaicīgu izskatīšanu nav ievērotas. Atsaucoties uz Krimināllikuma 5. panta otro daļu un 49. panta pirmās daļas 1. punktu, pirmās instances tiesa uzskatīja par iespējamu piemērot ar brīvības atņemšanu nesaistītu sodu, proti, piespiedu darbu. Ņemot vērā, ka iesniedzējam bija piemērots drošības līdzeklis apcietinājums, pirmās instances tiesa atzina, ka iesniedzējs savu sodu pilnībā izcietis.

2012. gada 7. maijā Latgales apgabaltiesa atstāja spēkā pirmās instances notiesājošo spriedumu. 2012. gada 2. novembrī Augstākās tiesas Senāts noraidīja iesniedzēja kasācijas sūdzību.